

Книгата на Даниил — четиридесет и пета част

Символната трансформация: Разкриване на тайната на всекидневната в книгата на Даниил

Jeff Pippenger
2024-01-09

„Всекидневната“ в книгата на Даниил бе разпозната от Уилям Милър като символ на езическия Рим или на езичеството, но в последните дни тя е символ на отхвърлянето на основополагащите истини на Уилям Милър. Тя представлява края на един бунт, започнал през 1863 година, с отхвърлянето на разбирането на Милър за Моисеевите „седем времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Когато адвентизмът отхвърли правилното отъждествяване на „всекидневната“ с езичеството, той превърна символа на Сатана в символ на Христос. Исаия посочва, че това дело беше обръщане на нещата с главата надолу. Отхвърлянето на „всекидневната“ бе утвърдено през 30-те години на XX век (третото поколение на адвентизма), но то беше предмет на спор още от 1901 година (второто поколение на адвентизма). Както при древния Израил, постепенното отхвърляне на истината доведе до приемането на заблуда, която съдържа елементите на непростимия грях.

Непростимият грях при заядливите юдеи бе представен, когато те определиха делата, които Христос бе извършил, като дела на Сатана. Древният Израил е първостепенният символ на съвременния Израил, и съвременният Израил направи точно същото, само че в обратен ред. Те взеха делата на Сатана (езичеството) и приписаха тези дела на Христос. Бунтът на древния Израил включва и техния избор на Сатана за свой цар.

И тъй, когато Пилат чу тия думи, изведе Иисус навън и седна на съдилищния престол на мястото, наречено Каменна настилка, а на еврейски — Гавата. А беше приготвлението за Пасха и около шестия час; и той каза на юдеите: Ето вашия Цар! А те извикаха: Махни Го, махни Го, разпни Го! Пилат им каза: Вашия Цар ли да разпна? Първосвещениците отговориха: Нямаме друг цар освен кесаря. Тогава прочее им Го предаде, за да бъде разпнат. И те взеха Иисус и Го поведоха. Йоан 19:13–16.

Пилат беше представителят на езическия Рим, а сестра Уайт посочва, че змеят, който бе изхвърлен от небето в Откровение, дванадесета глава, е Сатана; но във вторичен смисъл змеят е също и езическият Рим. Следователно змеят е символизиран чрез „ежедневната“. Краят на бунта на древния Израил, когато те публично провъзгласиха: „Нямаме друг цар освен кесаря“, представляваше тяхното публично заявление, че са поданици на своя цар, и техният цар беше Сатана. Този бунт против Бога като Цар започна в дните на пророк Самуил, когато те отхвърлиха Бога като свой цар и настояха да им бъде даден човешки цар, за да бъдат като другите народи.

Тогава всички Израилеви старейшини се събраха и дойдоха при Самуил в Рама, и му казаха: Ето, ти остаря, а синовете ти не ходят в твоите пътища; затова сега постави ни цар, който да ни съди, както е у всичките народи. Но това нещо не се понрави на Самуил, когато казаха: Дай ни цар, който да ни съди. И Самуил се помоли на Господа. А Господ каза на Самуил: Послушай гласа на народа във всичко, което ти казват; защото не тебе отхвърлиха, а Мене отхвърлиха, за да не царувам над тях. Според всички дела, които вършат от деня, когато ги изведох от Египет, до днес, с които Ме оставиха и служиха на други богове, така постъпват и с тебе. 1 Царе 8:4–8.

Древният Израил никога не осъзна, че е отхвърлил Бога, нито че желанието му за земен цар ще напредне дотам, че да разпне Месията и да избере Сатана за свой цар. Техният бунт беше скрит от очите им чрез собствените им самоправедни представи, че въпреки отхвърлянето на Бога те все още са избраният народ; защото, в края на краищата, разсъждаваха те, Бог все пак продължаваше да поддържа свято пророческо служение дори и след Самуил.

Те тълкуваха погрешно пророческото служение на пророците, вярвайки, че присъствието на Божиите пророци доказва, че те са Божият избран народ. Те не виждаха, че са далеч от Бога и че пророците се стремят да ги върнат обратно при Бога, защото тълкуваха дейността на пророците като доказателство за Божието водителство. Това беше въпреки продължаващото им отхвърляне на всички весті на пророците, които им бяха изпращани. Същата измама сполетя адвентизма през 1863 година.

Адвентизмът отхвърли движението, което бе събрано чрез служението на Уилям Милър, и избра да се превърне в юридически регистрирана църква в същата година, в която отхвърли вестта на Моисей за „седемте времена“, предадена чрез Илия (Уилям Милър). В същата година те изработиха фалшива пророческа карта, която вече не можеше да бъде четена и вече не можеше да „говори“ според Авакум 2:3, защото изискваше разяснителен лист, за да бъде обяснена. Картите на Авакум можеха да бъдат четени такива, каквито бяха, и затова те можеха да „говорят“.

Адвентизмът отказа да извърши каквото и да било самоизследване относно избора, който направи през 1863 година; в края на краищата те имаха сред себе си пророчицата, което доказваше, че са остатъчният народ, посочен в книгата Откровение, който имаше Духа на пророчеството. Те проявиха същия дух и същото отношение като древния Израил, а бунтът, който започна с отхвърлянето на първия скъпоценен камък, открит от Милър, в крайна сметка ги доведе и до отхвърлянето на Милъровото отъждествяване на скъпоценния камък „всекидневната“ също.

Съвременният Израил отхвърли разбирането на Милър за „ежедневната“, символ на езическия Рим, който на свой ред е символ на Сатана, и заяви, че „ежедневната“ е символ на Христос. С други думи, съвременният Израил избра да приеме един сатанински символ като символ на Христос. Точно както древният Израил заяви, че няма друг цар освен Кесаря — представител на езическия Рим, който е символ на Сатана.

От гледна точка на пророческото приложение този избор изискваше съвременният Израил да трябва да предефинира седма, осма и девета глава на Данаил — именно главите, представени чрез река Улай и явили се като умножаването на знанието в милеритската история. Те биха били принудени да изменят тези глави, защото осма глава непосредствено се позовава на „ежедневната“ три пъти.

Принудени от историческия контекст, в който видението за река Улай бе разпечатано, милеристите не можеха да видят никакви други земни царства, преди Христос да се завърне и да установи Своео вечно царство, както е представено във втора глава на Даниил. Затова те разглеждаха четвъртото царство, Рим, като едно царство с два аспекта. Тези два аспекта бяха пряко представени в седма и осма глава на Даниил. Даниил посочва, че видението, което получи в осма глава, трябва да бъде разбрано във връзка с видението от седма глава.

В третата година от царуването на цар Валтасар ми се яви видение, на мен, Даниил, след онова, което ми се беше явило отначало. Даниил 8:1.

Видението, „което се яви на“ Даниил „отначало“, беше видението от седма глава.

В първата година на Валтасар, царя на Вавилон, Даниил сънува сън и видения в ума си на леглото си; тогава записа съня и изложи същината на нещата. Даниил 7:1.

Двете видения представляват два аспекта на царствата от библейското пророчество, които най-напред бяха представени във втора глава на Даниил. Четирите царства — Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим — бяха повторени в седма глава, а после отново и в осма глава, но с разграничение между политическите елементи на четирите царства и религиозните елементи на четирите царства. В Даниил 7 царствата са представени чрез хищни зверове, а в осма глава същите царства са представени чрез светилищни животни. Даниил желаше да разбере видението от седма глава, и Гавриил дойде при него, за да му го обясни.

Аз, Даниил, скърбях в духа си сред тялото си, и виденията на главата ми ме смущаваха. Приближих се до един от стоящите там и го попитах за истината относно всичко това. И той ми каза и ми даде да узная тълкуването на тези неща. Тези големи зверове, които са четири, са четирима царе, които ще се издигнат от земята. Но светиите на Всевишния ще приемат царството и ще владеят царството довека, да, до вечни векове. Даниил 7:15–18.

На Даниил бе разкрито, че четирите звяра са четири земни царства, които ще съществуват, докато не бъде установено Божието вечно царство, в съгласие с втора глава на Даниил. Щеше да има четири земни царства, които да предшестват идването на Божието вечно царство, както е представено от камъка, отсечен от планината, който изпълни цялата земя във втора глава.

Сестра Уайт изведе милеритското разбиране за тези четири царства далеч отвъд самото милеритско разбиране, когато разгледа звяра от земята в тринадесета глава на Откровение.

„На това място се въвежда друг символ. Пророкът казва: „И видях друг звяр, който излизаше от земята; и имаше два рога, подобни на агнешки.“ Стих 11. И външният вид на този звяр, и начинът на възникването му показват, че народът, който той

представлява, е различен от онези, представени чрез предходните символи. Великите царства, които са управлявали света, бяха представени на пророк Даниил като хищни зверове, възникващи, когато „четирите небесни ветрове раздвижваха голямото море“. Даниил 7:2. В Откровение седемнадесета глава един ангел обясни, че водите представляват „люде и множества, народи и езици“. Откровение 17:15. Ветровете са символ на борба. Четирите небесни ветрове, които се борят върху голямото море, представят страшните сцени на завоевания и революции, чрез които царствата са достигнали до власт.“ Великата борба, 439.

Зверове са символи на завоеванията, които бяха осъществени, когато царствата дойдоха на власт. Хищен звяр в пророчески смисъл представлява политическата, икономическата и военната мощ на едно царство. Същите царства, представени в Даниил, втора и седма глава, са представени и в осма глава, но там всички те са свързани с елементи, произхождащи от Божието светилище, и по този начин представят религиозния елемент на царствата, защото всички те бяха съюз между църква и държава.

В третата година от царуването на цар Валтасар ми се яви видение, на мен, Даниил, след онова, което ми се яви първия път. И видях във видение; и когато видях, стана така, че бях в Суса, в двореца, който е в областта Елам; и видях във видението, че бях при реката Улай. Тогава подигнах очите си и видях, и ето, пред реката стоеше овен, който имаше два рога; и двата рога бяха високи, но единият беше по-висок от другия, и по-високият израсна последен. Видях овена да бодне на запад, на север и на юг; така че никакви зверове не можеха да устоят пред него, нито имаше някой, който да избави от ръката му; но той вършеше според волята си и стана велик. И докато размишлявах, ето, един козел идеше от запад по лицето на цялата земя и не се допираше до земята; и козелът имаше забележителен рог между очите си. И той дойде при овена, който имаше два рога, когато бях видял да стои пред реката, и се втурна към него в яростта на силата си. И видях как се приближи до овена, и се разяри против него, и порази овена, и строши двата му рога; и в овена нямаше сила да устои пред него, но той го хвърли на земята и го тъпкаше; и нямаше никой, който да избави овена от ръката му. Затова козелът стана твърде велик; а когато беше силен, големият рог се строши; и на негово място излязоха четири забележителни рога към четирите небесни ветрища. Даниил 8:1–8.

Осма глава започва с това, че Даниил потвърждава, че тогава живее в историята на първото царство от библейското пророчество (Вавилон), но неговото видение не посочва никакъв символ, който да представлява Вавилон, защото започва с овена, който представляваше второто земно царство — Мидо-Персия. Отсъствието на символ за Вавилон е умишлено, защото една основна характеристика на Вавилон е, че той представлява царство, което е отстранено и след това възстановено, както е представено чрез Навуходоносоровите „седем времена“ на живот като звяр. През тези „седем времена“ е представен елемент на духовния Вавилон (папството), защото папството е царството, което е забравено за седемдесет символични години, през които то е имало смъртоносна рана. Фактът, че Даниил посочва, че получава видението „в третата година от царуването на цар Валтасар“, определя Вавилон като царството, което предхожда второто царство, Мидо-Персия, но подчертава Вавилон

като скритото, или забравеното, царство, което е забравено през дните на един цар.

Зверовете от осма глава не са хищни зверове; те са животни, използвани като жертвени животни в служението на светилището. Четвъртото царство е представено като „малък рог“, не като звяр; но роговете бяха част от Божието светилище, защото олтарите в Божието светилище имаха рогове като част от устройството си.

Не само че четирите царства на пророчеството бяха представени от Даниил с терминология от светилището, но и повествованието в главата съдържа няколко думи, произлизащи непосредствено от Божиата служба в светилището. Разказът в главата е изложен с еврейски думи, извлечени от службата в светилището, но също така и действието на принасяне на жертва в службата на светилището е вградено в структурата на главата. Фактът, че Даниил целенасочено свързва заедно седма и осма глава, позволява на онези, които желаят да видят, да разберат, че седма глава определя държавническия характер на царствата от библейското пророчество, а осма глава определя църковническия характер на царствата от библейското пророчество.

Адвентизмът е бил принуден да прикрива този факт със сатанински басни, защото това признаване разкрива, че скъпоценностите на Милър са били именно такива, каквито Бог ги е замислил да бъдат. Тяхното отхвърляне на разбирането на Милър за „ежедневната“ е представено като твърдение, че „Бог не е имал разбиране“, защото те заявяват, че когато Бог е дал рамката на Милър (чрез служението на свети ангели), тя не е била точна.

Наистина, вашето преобръщане на нещата с главата надолу ще се смята като грънчарска глина; защото нима изделието ще каже за онзи, който го е направил: Той не ме е направил? или оформеното ще каже за онзи, който го е оформил: Той нямаше разум? Исаия 29:16.

Рамката на Милър беше пророческата структура, която той разпозна и използва, но от 1863 г. нататък адвентизмът се върна към богословските приложения на отстъпническия протестантизъм и католицизма, за да прикрие скъпоценностите на съня на Милър. Адвентизмът прие една лъжлива рамка (това, което е оформено), за да отхвърли делото, а също и Създателя на делото. Постъпвайки така, те твърдят, че Създателят на делото няма разумение. Отхвърлянето на тази рамка беше и все още е отхвърляне на увеличението на знанието, което бе разпечатано през 1798 г. Онези, които отхвърлят увеличението на знанието, отхвърлят делото и Създателя на делото, и според Даниил те бяха „нечестивите“.

Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. Даниил 12:10.

„Нечестивите ще вършат нечестие“, като по този начин се разкрива едно постепенно, нарастващо отхвърляне на истината. Отхвърлянето от страна на нечестивите на тази рамка е отхвърляне на Бога, а на свой ред Бог отхвърля нечестивите заради отхвърлянето, което те се опитват да осъществят чрез една фалшива рамка.

Моят народ загива поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля, за да не Ми бъдеш свещеник; понеже ти забрави закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите деца. Осия 4:6.

Божият народ, който от 1844 до 1863 година беше Божиите „свещеници“, бе отхвърлен поради липсата на „знанието“, което бе умножено чрез служението на Уилям Милър. Важно е да се разгледа контекстът на шести стих в Осия, защото този контекст разкрива нарастващ бунт срещу истината, представена като „знанието“.

Чуйте словото Господне, синове Израилеви; защото Господ има спор с жителите на земята, понеже няма истина, нито милост, нито познание за Бога в земята. Кълнене, и лъжа, и убиване, и крадене, и прелюбодейство се ширят; и кръвопролитие след кръвопролитие следва. Затова земята ще жали, и всеки, който живее в нея, ще изнемогва, с полските зверове и с небесните птици; да, и морските риби ще бъдат отнети. Но нека никой не се препира, нито да избличава друг; защото твоят народ е като ония, които се препират със свещеника. Затова ще паднеш денем, и пророкът също ще падне с теб нощем, и ще погубя майка ти. Моят народ загива от липса на познание; понеже ти отхвърли познанието, и Аз ще те отхвърля, та да не Ми бъдеш свещеник; понеже си забравил закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите деца. Колкото повече се умножаваха, толкова повече съгрешаваха против Мен; затова ще превърна славата им в срам. Те се хранят от греха на Моя народ и към беззаконието му насочват сърцето си. И ще бъде: какъвто е народът, такъв и свещеникът; и ще ги накажа за пътищата им, и ще им въздам за делата им. Защото ще ядат, но няма да се наситят; ще блудстват, но няма да се умножат; защото престанаха да внимават на Господа.

Блудство и вино и ново вино отнемат сърцето. Моят народ иска съвет от дърветата си и жезълът му му възвестява; защото духът на блудствата ги е накарал да се заблудят, и те са блудствали, като са се отдалечили от своя Бог. Принасят жертви по върховете на планините и кадят по хълмовете, под дъбове, тополи и брястове, защото сянката им е добра; затова дъщерите ви ще блудстват и съпругите ви ще прелюбодействат. Няма да накажа дъщерите ви, когато блудстват, нито съпругите ви, когато прелюбодействат; защото самите те се отделят с блудници и принасят жертви с развратници; затова народът, който не разбира, ще падне. Ако и ти, Израилю, да блудстваш, нека поне Юда не съгрешава; и не ходете в Галгал, нито се изкачвайте във Ветавен, нито се кълнете: Жив е Господ. Защото Израил е непокорен като непокорна юница; сега Господ ще ги пасе като агне на широко място. Ефрем е прилепен към идолите: остави го. Питието им е вкиснато; те непрестанно блудстват; управниците ѝ с позор обичат да казват: Давайте. Вятърът я е обвил в крилете си, и те ще се посрамят поради жертвите си. Осия 4:1–19.

Предупреждението на Осия е, че „Господ има спор с жителите на земята, защото в земята няма нито истина, нито милост, нито познаване на Бога“. Адвентизмът е Божият народ на последните дни. В деня, когато човекът с четката за прах влиза в стаята на Милър, адвентизмът, включително народът, свещениците, пророците — „който не разбира, ще падне“, защото ще бъдат „присъединени към идоли“. Техните идоли са техните фалшиви учения, втъкани в една фалшива рамка.

Бунтът, представен чрез отхвърлянето на увеличаването на познанието, е прогресивно нарастване на бунта, което достига до точката, в която изпитателното им време приключва с произнасянето, че те са се съединили с фалшивите учения, които биват изметени от стаята на Милър. Техният бунт е представен като постоянно извършване на блудство. От 1863 година нататък до края на изпитателното време те непрестанно се бунтуват, докато не бъдат избълвани от устата на Господа.

Бунтът на отхвърлянето на знанието беше представен чрез това, че „непрестанно“ прелюбодействаха, и макар да не е същата еврейска дума, значението е същото като на еврейската дума „тамид“, която означава „непрестанен“ и която в книгата на Даниил е преведена като „ежедневната“.

Ще продължим нашето изследване върху четирите царства в библейското пророчество в следващата статия.

„Тогава видях относно „Всекидневната“, че думата „жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които проповядваха вестта за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни относно правилното разбиране на „Всекидневната“; но след 1844 г., в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“ Review and Herald, 1 ноември 1850 г.